

VLOGA IN POMEN SOCIALNEGA DELAVCA V OČEH TISTEGA, KI POTREBUJE POMOČ

O socialnih delavcih razmišljam kot o ljudeh, ki lahko v življenju drugih odigrajo izjemno pomembno vlogo. Drugi se namreč nanje praviloma obračajo v stiski, ki je sami več ne obvladajo, to je v trenutku ali obdobju svojega življenja, ko postanejo njihovo vedenje, znanje, življenjske spretnosti in samostojnost vprašljivi. Razumljivo je tedaj, da je ranljiv, da se čuti ponižanega, saj je načeta njegova samopodoba. In s tako omajano samopodobo se človek v stiski zateče k socialnemu delavcu. Z njim prične tkati zaupljiv odnos. In kakšna so tedaj njegova pričakovanja?

Nekoč smo v razpravi o andragogiki socialnega dela dejali, da bi poklic socialnega delavca najlažje opredelili kot delo, ki zahteva odnose. Človek, ki potrebuje pomoč ali nasvete za samopomoč, pričakuje zlasti odnos, šele na drugem mestu pomoč. Čaka na oporo in se boji nadaljnega ponižanja, kajti ponižalo ga je že življenje. Včasih se odziva tudi agresivno, da izživi napetosti, ki so se nakopičile v njem. V takem stanju je vloga socialnega delavca izjemno kompleksna. Vprašajmo se tedaj, kaj zahteva:

- zmožnost prizadetega poslušanja,
- zmožnost socialne delavke ali delavca, da odmisli svoje osebne težave ali težave svoje ustanove in družbe v celoti,
- sposobnost ustvarjanja zaupanja,
- zadržanost, varovanje zaupanih skrivnosti,
- odnos, v katerem socialni delavec ne daje sodb,
- pozornost in spoštovanje,
- dajanje nasvetov (pravnih, psiholoških itn.),
- dajanje didaktično urejenih, razumljivih pisnih in ustnih navodil,
- obvladovanje različnih ravni jezika, evfemizmov,
- usposabljanje posameznika za

samostojno reševanje težav, ki ga tarejo, ali za zadovoljevanje potreb.

Na prvo mesto pa bi vsekakor postavila spoštovanje do človeka in zaupanje vanj.

Kaj pomeni prizadeto poslušanje? Človek v stiski mora čutiti, da je socialni delavec zares prisoten v pogovoru, da zares posluša. Če vsakih pet minut kdo pokuka v prostor ali se oglasi telefon, socialni delavec ne more zares prisluhnuti človeku v stiski. Svoje poslušanje socialni delavec podkrepi z nekaterimi vprašanji, npr. »Kaj mislite o tem? Kako bi vi to razložili? Kako to doživljate? Kaj nameravate storiti?«, z vprašanji torej, ki omogočijo, da se človek odpre, da dobi svoje mesto kot človek, ki misli, čuti in ukrepa.

Socialni delavec ali delavka naj v pogovor v znak razumevanja ali zaradi razlage težavnosti svojega položaja ne vpleta svojih težav ali težav svoje ustanove ali celo družbe v celoti, niti podobnih primerov, ki jih ni bilo mogoče rešiti. Človek v stiski se ni znašel na vratih socialne službe zato, da bi ga nemočnega obremenjevali še s pripovedjo o težavah drugih. V svojem stanju se kratko malo ni zmožen miselno in čustveno ukvarjati z vprašanji drugih.

Sleherni človek, ki išče pomoč, doživlja svoj problem, ki ga sam ne zna rešiti, kot nekaj posebnega, edinstvenega. Teško bi mu bilo slišati, da njegovo vprašanje pravzaprav ni nič posebnega, saj je doletelo že mnoge druge. Če socialni delavec vendarle spregovori o drugih, potem naj da pozitivne primere, govori naj o ljudeh, ki so rešili svoje težave, in zlasti o poteh, po katerih so jih rešili.

Socialni delavec ali delavka in vsi, ki delamo z ljudmi, moramo najprej ustvariti pogoje za to, da nam ljudje zaupajo. Pogoj je vsaj nekakšna osebnost odnosa.

Zato socialni delavec stopi človeku naproti, mu stisne roko, se predstavi, vzpostavi stik... Kadar pridemo kam z zelo osebnimi stvarmi, zares želimo vedeti, s kom govorimo. V mnogih deželah zdravniki, medicinske sestre, pedagoški delavci, socialni delavci itn. vedo, da se morajo človeku predstaviti, preden stopijo z njim v odnos. Zaupanje si socialni delavci pridobijo, če v pogovoru pokažejo, da znajo biti zadržani, diskretni, da ne dajejo sodb, da ne govorijo o drugih, ki so bili kdaj v stiski. Biti morajo zanesljivi, najmanjša obljuba zahteva dosleden odziv, posledično ukrepanje, poročanje o doseženem ali nedoseženem in iskanje novih rešitev.

Eden bistvenih problemov, ki se z njim soočimo v stiku s socialnimi delavci, je lahko, vsaj pri nekaterih, neupoštevanje poklicne molčečnosti. Poklicna skrivnost pa je tako rekoč vse, kar zvedo, kajti ljudje prihajajo k njim z zares osebnimi vprašanji, ki jih ne zaupajo niti prijateljem. V tem je nedvomno izraz velikega zaupanja v človečnost, moralni kodeks in profesionalnost socialne službe. Razočaranje je lahko veliko. Če se srečamo s socialnim delavcem, ki si je po nam neznanih kanalih dobil popačeno sliko o naših problemih in o našem ravnanju, smo globoko prizadeti. Ko se obrnemo na socialno službo po pomoč, včasih ugotovimo, da v strokovnih krogih v povezavi z našo stisko, verjetno v opravičilo nezadostnosti socialne službe, krožijo o nas alarmantne informacije in sodbe. Sodba, naj še enkrat poudarim, ne sodi v medosebne odnose, sploh pa ne na področje socialnega dela.

Socialni delavec ali delavka mora zares spoštovati človeka. Ne more ga klicati po imenu, pa čeprav prihaja k njemu ali njej alkoholiziran, razcapan. Človeka v stiski ne moremo klicati Marija ali Peter ali ljubkovalno dedek, ampak gospa Klemenčič in gospod Novak. Spominjam se, da sem nekoč obiskala svojega profesorja. Pred boleznijo je bil eden najbolj razmišljujočih ljudi v stroki. Osebe v domu ga je imelo rado, pa so ga klicali kar dedek. Nanj so se obračali v dvojini »No, bova

naredila, no, pa sva pojedla do konca!« Profesor se ni mogel izraziti, ne ustno ne pisno, njegovo zaznavanje pa je bilo nedotaknjeno. Pa tudi če ne bi bilo! Človek je najprej človek in šele nato star, bolan, potreben pomoči. Socialni delavec ali delavka torej mora ohranjati socialno razdaljo, ki je potrebna. Dejstvo, da človek potrebuje pomoč in mu mora socialni delavec priti zelo blizu, še ne pomeni, da lahko slednji na to socialno razdaljo pozabi. Vsi, ki smo se kdaj v inozemstvu udeležili »delavnic za umiranje«, vemo, da celo s človekom, ki se poslavlja od življenja, govorimo tako, kot je odraslemu človeku primerno. Do konca se nanj obračamo kot na razmišljanja in samostojnosti zmožnega odraslega človeka. Poleg tega človek, ki potrebuje pomoč, pomoči ne bo zmeraj potreboval. Marsikaj se bo naučil, marsikaj bo sam postoril zase, razvijal se bo. Do njega moramo imeti spoštovanje.

Naloga socialnega delavca je tudi dajanje navodil in nasvetov. Navodila naj bodo za ponavljajoče se primere pripravljena pisno v obliki lepo oblikovanih, didaktičnih brošur. Navodila morajo biti pisana z vidika človeka v stiski in po vrstnem redu, ki bi ga postavil tak človek. Lahko jih vpeljejo vprašanja, ki si jih postavlja prizadeti. N. pr.: »Brez stovanja sem, kaj moram storiti najprej?« »Brezposeln sem in zmeraj bolj malo-dušen. Kaj lahko storim zase?«

Tudi prostori, v katerih delajo socialni delavci, ali hodniki centrov za socialno delo naj odigrajo izobraževalno vlogo. Na stenah naj človek najde marsikaj, kar ga bo informiralo, podučilo, kar bo skrajšalo in olajšalo delo s posameznikom tudi socialnemu delavcu.

V stiku z ljudmi v stiski mora socialni delavec vsakokrat iskati za drugega najprimernejši jezik oziroma jezikovno raven. Dobro je, če lahko uporablja pogojnik: »Bi hoteli...?«, pa tudi besedice kot »morda«, »nemara pa...«, »mislila sem, da bi morda lahko...«, »kaj pa, če bi...«. Velniki kot »pojdite, naredite, pridite, telefonirajte mi« so neuporabni, če socialni delavec ne doda vsaj besedice »prosim«. Popolnega zanikanja v občutljivem odnosu z

drugim ni treba uporabljati. »To ni mogoče« se tako spremeni v »Bojim se, da to ne bo mogoče«.

Naloga socialnega delavca je tudi v tem, da pomaga ljudem ustanoviti skupino za samopomoč, da mu svetuje vire učenja za reševanje težav. Toda le socialni delavec, ki zaupa, da je drugi zmožen samoodgovornosti, in le socialni delavec,

ki se ne skriva lagodno za togimi pravili, ki zaznava probleme drugega in posledično sprejema odgovornost in odločitve, potrebne za reševanje težav, le tak socialni delavec je sposoben dati drugemu tisto, kar poleg pomoči tudi potrebuje: spoštovanje in zaupanje.

Dušana Findeisen

za deset let, se je pričela na koncu drugega desetletja, trideset je pet let, in mi bi predstavljal nadaljevanje v primerjavi z kasnejšo študijsko letnico.

Praksa sem začel šest leti ugotovljati na agenciji IZILA, tako da sem v odnosi le pomela naša črna.

POŠTAVANJE V AGENCIJI IZILA

Integrativnost in zaposlovanje sta veliki vredni stvari v Sloveniji. Pred leti, ko se je začela integrativnost redati, je vladala na tem področju pasivna miselnost. Vendar se postopaj odpravlja, saj se odprajo nova delovna mesta.

Isčemo pa ne le v integrativnosti pravnih pobudnih ravnanj, agencije se zaposlovanje kadrovanje razvijajo. Po naši misli postajajo pa v Sloveniji leva podpora k kadrovanju, saj ni več le tisti IZILA, sploh pa se kadrovanje razvijajo.

AGENCIJA IZILA je prva slovenska strokovna podjetje, ki se je začelo ukvarjati s profesionalnim zaposlovanjem in kadrovanjem.

Ima obsežno bazo posiljenih in delavcev, ki lahko pomagajo zaposlovanje, in vključene pogodbe z vrstnih strokovnih druženih in strokovnih posiljen, ki bodo delajo.

Po delovni ali posiljenosti naši podjetja in gospodarstva in delavca opravila, nekateri nam pa želimo in sociala. V agenciji se pogosto spajo naše firme, ki poslujejo v Sloveniji, pa tudi slovenski delodajalci, ki potrebujejo ljudi za dela v tujini.

Agencija ima kumulativno pogodbo s Ministrstvom za delo in spojnima podjetijevca strokovnih posiljen. Delodajalci se lahko vključijo za računovodje,

komercijalne, Dušana Findeisen, pravnik, poslovni strokovnjak.

Agencija lahko posiljen sodi za vprašajo programov memoovine in strokovne razvoj delavcev:

- izdelava pravilnika o izobrazbenju,

- izdelava programa izobrazbenju, praktični napotki delavcev, ki vodijo izobrazbenju.

Med izobrazbenju in obsejni agencija IZILA zveza spodbuja se in zaposlovanje in se misle, ki bodo vključeni v izobrazbenju.

Za izobrazbenju se izobrazbenju je izobrazbenju KAKO NAJBI ZAPOŠLOVANJE, v kateri je splošno pomembno ukvarjenost.

Agencija izobrazbenju sodi kadrovanje delavca, ki vključuje delati da tem področju. Črna ima zaposlovanje delavcev v Sloveniji vključuje, v različni metodah vključuje in v posiljenih delavci in tujini kadrovanje.

Agencija IZILA je splošno v razvidni raziskovalni organizaciji pri Ministrstvu za delo in strokovnjaku in se vedno let izobrazbenju strokovnih delavci na obsejni in delovni razvid. Pri tem pa misli se vključuje na področje zaposlovanja, kadrovanja in izobrazbenju.

Za agencijo delajo dva delavca strokovna, dva strokovna organizacije dela, diplomirani psihologi, diplomirani pravniki in vrstni upravniki delavcev.

STANJE DELAVCEV

POŠLO ZA ZAPOŠLOVANJE

Priljubljenost novih delavcev je postajala v različni stroki in je na vseh področjih velika odgovornost in strokovna strokovnjaku.

Zato je bolj ekonomično poklicni agencija, saj se podjetja na ta način